

acoladă

Ioan Grigoraș & Liliana Trif

nu știu de unde să-ncep alfabetul
l-aș număra din doi în doi sau pe sărite
câte-o acoladă pentru fiecare silabă
s-o văd topindu-se-n cerul gurii
când îți pronunț numele
și nu pot să mă opresc

îmi place să-l recit ca pe-un monolog shakespearian
uneori îmi doresc să mor cu el pe buze
alteori doar s-adorm cu umbra lui în brațe

dacă o să-mi muște lobul urechii
mă voi trezi în altă epocă
și vom dansa desculți pe lacul lebedelor
până ne vor crește aripi de înger

sub rubinul buzelor zvâcnește pulsul
crescând exponențial cu fiecare bătaie de inimă
gura mea aerodrom privat pentru săruturile tale
nu știu ce alfabet ar putea cuprinde necuprinsul
ce-mi sparge pieptul la fiecare respirație
nu-mi pot ordona sentimentele
înăuntrul meu domnește implacabil dorul de tine
când înserarea trece prin suflet ca un marș funebru

nu-mi promite nimic
viața și moartea sunt călătorii spre inima ta
și n-am nevoie de busolă să navighez
voi fi acolo până când acolada timpului se va închide
fără promisiuni

ioan grigoraș & liliana trif